

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ

فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

أَدْعُوا اللَّهَ وَأَنْتُمْ مُوقِنُونَ بِالْإِجَابَةِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَجِيبُ دُعَاءَ مَنْ قَلْبٍ غَافِلٍ لَاهٍ

NAVNET PÅ TROENDES BØNN: DUA

Kjære brødre!

«Dua» betyr at tjeneren innrømmer sin svakhet overfor Allahs høyhet og ber om Hans nåde og hjelp med sine følelser av kjærlighet og ærebødighet. Dua er en dør til nåde og velsignelse som Allah har gitt oss. Dua er uttrykk for vår tro, underkastelse og for bevissheten om vår tjenerskap. Dua er manifestasjonen av bevissheten om at vi har en Herre som ikke forlater oss, som ikke lar oss være alene.

Vår store Herre sier følgende i det verset som jeg leste da jeg begynte på min khutbah: «**Og når Mine tjenere spør deg om Meg, (opplys dem): Jeg er veldig nær dem! Jeg besvarer anroperens anrop når han anroper Meg. Så Mine tjenere bør omfavne Min lydighet og ha fast tro på Meg, slik at de finner den rette veien.**»[1]

Ærede troende!

Dua er presentasjonen av vår tjenerskap til Allah. Med våre dua sier vi at vi godtar Allahs bud og bestemmelser. Vår Herre sier slik: «**Min Rasul! Si: Hvis dere ikke hadde deres bønn (dua), hvorfor vil min Herre verdsette dere?**»[2] Som vi ser i dette verset blir vi alltid verdsatt med våre dua hos Allah. Profeten vår (fvmh.) har sagt dette: «**Det er ingenting som er mer dydig enn dua hos Allah.**»[3]

Kjære brødre!

Dua er både en invitasjon og en aksept av denne invitasjonen. «**Be (gjør dua) til Meg, så Jeg kan godta deres bønn (dua).**»[4] befaler vår Allah og tilkaller oss til bønn (dua). Et av navnene til vår Herre er «al-Mujib», altså Han som responderer på bønnene. Vi må bare be til vår Herre med denne bevissheten. Og vi må be om Hans samtykke, hjelp, velsignelse og tilgivelse.

Mine brødre!

Dua er ikke bare ord som består av formede setninger. *Tafakkur* er fornuftens bønn. Kjærlighet og nåde er hjertets bønn. *Istighfar* er derimot kun tungens bønn. Uten fornuftens og hjertets dua så har ikke tungens bønn noe nytte. Profeten (fvmh.) har sagt dette: «**Be til Allah og tro virkelig at Han vil akseptere deres bønn. Vit at Allah ikke godtar bønn som blir gjort med et useriøst og likegyldig hjerte.**»[5]

Kjære troende!

Ikke oppfør dere egoistisk mens dere gjør dua. Vi kan ikke bare tenke på oss selv. Vi ber til våre søsken rundt om i hele verden med bevissheten om at våre bønner blir akseptert. Da Omar (r.a) spurte Profeten (fvmh.) om tillatelse til å dra på umrah, svarte Profeten (fvmh.) slik: «**Min bror! Når du ber, nevnt oss også, ikke glem oss.**»[6]

Mine kjære brødre!

Kom! La oss be til Allah på denne hellige fredagen med de «dua» som Profeten har lært oss.

«**Min Allah! Vi ønsker veiledning, fromhet, ære, og rikdom i hjertet.**»[7]

«**Min Allah! Vi søker tilflukt hos Deg fra onde handlinger, splittelse og dårlig moral.**»[8]

«**Min Allah! Vi søker tilflukt hos Deg fra unyttig kunnskap, uredde hjerter, umettelige lyster og fra bønner som ikke blir godtatt.**»[9]

«**Vår Herre! Gi oss godhet på jorda. Gi oss også godhet i den hinsidige verden. Beskytt oss fra Helvetes pine.**»[10]

[1] Al-Baqarah, 2/186.

[2] Al-Furqan, 25/77.

[3] At-Tirmizi, Dua, 1.

[4] Al-Mumin, 40/60.

[5] At-Tirmizi, Deavat, 65.

[6] Ibn Majah, Menasik, 5.

[7] Al-Muslim, Zikir, 72.

[8] An-Nesai, Istiaze, 21.

[9] Al-Muslim, Zikir, 73.

[10] Al-Baqarah, 2/201; Al-Bukhari, Deavat, 55.